

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

¡CÓLERA!

(DIÀLECHS CASSATS AL VOL.)

—Bè, digui, ¿que vindrà ó no?
—¿Qui? ¿jo?
—No vosté; ell.
—¿Y qui es ell?
—Lo cólera, home, 'l cólera!
—¡Ahl! Si vol que l' hi parli ab franquesa, crech que si.
—¡Caramba! No m' alarmi... ¿Y en qué 's funda?
—Es molt senzill. Quan certa classe d' aucells abandonan una localitat, es senyal infalible de que allí s' hi desarrola ó desarrolará una epidemia.
—¿Y vosté ha vist que 'ls aucells se 'n anessin?
—Y tall! ¿No ha llegit los noms dels concejals que han presentat y volen presentar la dimissió?
—¡Bo! ¿aixó son aucells?
—¡Si ho son!.. ¡vaya uns *pacarus!*

* * *

—Mira, Alfredo: aquest istiu qu' estás ben desocupat, podrias complirme lo que cada any me promets.
—¿Y qu' es aixó que 'l prometo cada any, prenda? No ho recordo.
—Si, home; ferme fè un viatjet de recreo...
—¡Ay, Angeleta! ¡per recreos estém! No hi ha rals, ¿m' entens?... las circunstancias no ho permeten...
—Alsa, alsa; no siguis mesqui... ¡No hi vist un marit més ratal.. Fes un esforç...
—Bè, vamos; si tant t' hi empenyas, farém lo viatjet.
—¿De veras? ¡Ay, qu' estich contental! Tè, aquí tens un petó... y un altre... y un altre...
—Ja ho sabs, pues; preparas las maletas, y dilluns marxém.
—¡Volant!.. Y digas: ¿cap ahont anirém?
D' aquí directament á Marsella, de Marsella á Tolon, y de Tolon...
—Al cementiri... ¡Pillet, més que pillet!

* * *

—¡Psssst! ¡Ey! ¿Hont vá tant atrafegat?
—¡Ay, dispensi! No me 'n adono de ningú. Estich amohinat, sumament amohinat.
—¿Y aixó? ¿que l' hi passa?
—Aquestas noticias, home; aquestas noticias, no se per quin cantó girarme...
—¿Vol di 'l cólera? ¡Bah! No s' ho prengui tant fort: no será res tot aixó.
—¡Ja ho diu vosté! ¿Y si l' agafó? ¿y si 'm moro?
—¡Cal.. No hi pensi en aquestas cosas.
—¡Sí, ja! Precisament no m' ho puch treure del cap.
—Vaja, veig qu' es dels espantadissos: no l' hi arrendo la ganancia.
—¿Qué vol dir?

—Que ja 'l veig al ast.
—¡Borrango; no 'm fassi posar de mal humor!
—Posis com vulgui es mort com tots los morts.
—¿Perque?
—Perque si no fá l' anech del cólera-morbo, lo farà del *canguelo morbo*: crech que ja l' agafat...
* * *

—¡Estich indignat!
—¿Y aixó?
—Si senyor: indignadissim. ¿Que no véu las bárbaras precaucions que 's prenen contra 'l cólera?
—¿Y aixó l' indigna? No veig lo motiu.
—Pues jo si: ¿ignora vosté que 'l cólera es produhit per uns petits animalets que 's diuen *microbis*?
—¿Y qué?
—¡Y qué! Que jo, com á socio de la *Protectora dels animals*, no puch menos que protestar de la inicua persecució que s' ha desplegat contra aquest pobre ser. Davant de la naturalesa tolas las bestias son iguals; desde 'l *microbi* hasta...
(L' altre, en véu baixa:)
—Hasta tú.
* * *

—Senyora Tuyas...
—¡Hola! ¿Vosté? ¿que diu de bo?
—Res, tragerias: aquest ditxós cólera no 'm deixa estar tranquila.
—¡Ahl! Calmis y prènguisho ab cordura. La cosa, ho confesso, es una mica desagradable; pero si un se sab manejar, no hi ha cuidado.
—¡Com! ¿que vol dir?
—Si dona, si; seguint un bon sistema de desinfecció, lo perill desapareix.
—¡Ay, digui, corri, expliquim lo que hay de fer per des... dis... das...
—Desinfectarse: si senyora; es la cosa més tonta del món. Agafa vosté tres unzas de cloruro de cal, ¿sab? alló que 'n diuben *gas*; ho deixata ben bè en mitj porró d' ácit fénich y luego hi tira déu ó dotze cullaradas de aygua ras.
—Y bè ¿que 'n faig d' aixó?
—¡Ahl! Llavoras s' ho beu d' un tirón... y deixi venir lo colera.
—¿Vol dir que després no l' hi haig de tenir pò?
—¡Cal! Ja pot estar tranquila; no l' agafará, no...
* * *

—Marit, maridet... bufó, rateta mèva...
—Vaja: ja veig que 'm vols demanar alguna cosa: digas.
—Aném sen á fora.
—¿Perqué?
—Per escapar del cólera: tinch pò, molta pò, créume.
—¡Fuig, dona, fuig! ¡no siguis aprensiva!
—Pillet, no puch ferbi més. Y, mira, vaig á serte

franca: tinch lo presentiment de que si 'ns quedém l' agafaré... y 'm moriré.
—¡Bah, bah! ¡Tonterias! Déixat de preocupacions y caborias: no 'm vull moure.
—¡Mira que l' agafaré!
—No tinguis pò.
—¡Mira que 'm moriré!
—¡Cá, dona, cá!
—¡Mira que si!
—Pero... ¿que ho dius de veras?
—¡T' ho juro!
(Lo marit, apart:)
—Decididament no la deixo marxar: ¡quina gangal!
C. GUMA.

UN GUARDA-PASEOS.

—Quin temps tant humit, no 'm deixa un punt de sossego! Aquest corcó en las frontissas de las camas me mata y 'm fá semblar més vell de lo que soch, fentme anar arronsat, com si estès sempre á punt de sentarme. Bè 'n porto de bayetas y pells de llèbra, cá, ni *por esas* y 'l delit encare hi es.
Quan estich sentat y veig algún gòs fer las sevas feynas en mitj del passeig, perque gracias á Déu y á D. Leyandro soch guarda passeyu, m' also tot sopat, sens recordarme que las camas están de reemplaç y 'l dolor me 'n fá llenzar algun de cargolat.
M' aixeco á las sis del mati, encare que l' obligació no m' apressa: no m' ha agradat may escalfar llenzols, aixó queda pèl senyorio: á la galeria ja hi comensa á tocá 'l sol, donant vida al gallineret, á la malva-rosa, la menta y la mata de marduix; trech la cadenera que fá déu anys que la tinch, li parlo com si fòs una persona humana, y ella m' enten. ¡Vaya si m' enten! «Tit, tit, salta petita, tè una fulla d' escarola, vaja no t' espantis que ja se que t' agrada, t' refrescará las sanchs.» No hi ha res com l' escarola pe 'l mal de ventre.
Y l' aucell vá d' un saltador á l' altre y xarroteja pujat en l' abeurador ahont hi fica 'l cap de tant en tant, per treures los vapors de la nit.
Després ab aygua calenta pasto 'l sagó per la gallina que tréu lo cap ab la cresta á la valentona per entre 'ls llistons, per picotejar las rejolas, bo y esperant la manduca.
Mentres tant la Maria 'm fá l' esmorsar.—«No vull que me 'n fassis de sopa, ja sabs que 'n tinch prou ab rosegat un xich de xacolata» .. «¿Qué 'n tè de dá escalfó al ventrell? ¿Y que no me 'n dona 'l xacolata? Mès de quatre vegadas m' has dit.—Tano no vull que 'n menjis de xacolata qu' es calenta.—¿No he de poder

passar? Fins a las dolze son cinch ó sis horas que las passa un sense adonarse'n.»

Y menjantme'n mitja presa de ca'n Capella ab una llesca de pá, agafant lo cinturon y 'l barret de color de tortra ab escrapela, me 'n vaig dret al Passeig de Gracia.

No sé perque 'l sombrero ha de ser d' aquest color: es veritat que fá més letxuquino; pero si no hi ha cuidat 's deslluheix agafant un color de carretera... Sort que conservo la roba, tants anys com l' empleo y Déu n' hi doret.

Ventura tinch d' aquesta colocació que 'm dona per anar passant y m' entreté, perque ¿qué faria pobre de mi? Me moriria de tristesa. Estich sol ab la Maria. ¡Pobre Maria! Desde la mort de la Riteta casi ha perdut la prenda de la vista, aixis es que quan me porta 'l dinar a la casilla, 's troba moltas vegadas que 'm du la botella del vinagre per la del vi, ó bé que ha tirat a l' olla 'l tap de suro de fregá 'ls ganivets, en lloch del tallet de botifarra que hi posa per mi. Res, lo tap encare guardava 'l cordill de l' empolla y ella 's pensa qu' era 'l de la botifarra.

¡Are ja soch vell! Y que 'ls diré sinó cosas del meu temps, si aixó no 'ls cansa: a mi m' agradan aquestas recordansas: los jayos, ja se sab, sempre treuhen a colació sa vida passada.

Jo en ma juventut era dels més xitxarellos, aixis es que 'm vaig encapritxar ab la Maria qu' era de molt bona casa. M vaig declarar y ja promesos anavam a ballar (jo tot cofoy ab ella) ó bé en lo envelat que feyan per S. Nen y S. Non los hortolans a las Hortas de S. Bertran, ó bé a la Glorieta que 'n deyan, allá al carrer de l' Amalia, en un local que s' hi rentava 'ls dias de feyna y 'ls diumenjes davan ball, que hi anava lo més granat.

Llavors lo pare 's cuydava d' una horta y jo l' ajudava, encare no treballava a la fabrica.

¡Qu' era bonica en aquell antonces la Maria! Anava pentinada ab un pentinat de cortinetas que semblavan las glassas del envelat; rojeta de cara que pareixia que 'l color dels llabis se li havia escampat per la fesomia. ¡Qué n' era de sandunguera! Fins me venen ganas de ballar, sinó que la persona no m' ho permet.

Nos varem casar en l' iglesia de S. Pau fentnos tirar las monestacions plegadas. «Quina pressa teniu» nos deya 'l pare; pero la Maria m' alentava y 'ls dias me semblava que portavan plom a la qua, puig no acabavan may de passar.

¡Quina gresca que vaig fer aquell any per Pasqual Varem anar a cantarli las caramellas. Jo que he tingut un xich de véu—de petit vaig ser escolá y més gran quan devia cantar algun ofici era del coro—pués, com deya, n' hi vaig cantar dos ó tres de novas fetas expresament per ella, y 'n volen d' agassajo per part de sa familia? No estava pas poch cofoy jo de casarme ab una noya que sent menestrada era més senyora que las que lluhian gorro y puntas.

Vá morir lo pare y la mare, ja se sab, es lo camí qu' hem de fer tots. Moltas de las hortas se van vendre y ab la mort del pare jo vaig quedar sense feyna; mes quan lo dimoni tanca una porta Déu n' obra un' altra. Aixó es un ditxo (me sembla a mi que ni l' un ni l' altre están d' humor per jugar a tancar y obrir portas, ó sinó feyna tindrian).

Un oncle de la dona que tenia dos ó tres talers, me posá al seu costat y treballava.

Llavors anavam fent la piu piu; mes mori l' oncle y vaig treballar una pila d' anys a ca'l Aleu.

Los diumenjes me 'n anava a la Salalia a jugar unas quantas partidas de botxas qu' eran totas mas distraccions y 'l dilluns tornava a la feyna.

Pero 'm feya vell y ja no podia fer lo que volia de las camas, 'l dolor rumátich se las prenia pe l' seu compte y llavors fou quan D. Leyandro 'm conseguí aquest empleo. Era quan la República y 'l van fer regidor ó concejal.

Desde llavors ¡si he anat en professons! Ja puch dir que he llensat més cera pels carrers de Barcelona, que no ven un cerer en quinze dias y lo qu' es garbo y desenfado no me 'n faltava. ¡Qu' es cas d' aixó! De jove sempre he tingut un tirat molt elegant, com que vaig ser de la *Malicia Nacional*: jo sempre he sigut un xich liberalot, pero per aixó res d' exaltar-se y ser dels tremendos, no, jo tenia las mèvas ideas; pero com no he sigut de la fullaraca may he sortit de casa.

¡Cóm fan cambiar los anys! Quan un hom se fá vell, tot vá de mal borrás. Igual passa ab las cosas. Fins a la caseta del passeig de Gracia li ha arribat l' hora. Tant sombrejada per aquells roures que li hermozejavan lo frontis y are que s' ha fet? Jo, deya, arribará un dia que 't tindré que deixar caseta mèva; pero sols será quan aquestas camas se doblegaran pe 'l pés del cos, y ella ha sigut la que primer ha dit: aquí 'm quedo, ó millor dit: d' aquí me 'n vaig.

Lo temps corra y es trist veure desapareixe lo que antes 'ns estimavam tant. Qué s' héu fet lo Criadero hont hi anava a pendre xacolata: lo Café dels miral ets tant elegant ab sos miralls del tamanyo d' un bitllet del Hospital y ab sos artistas cantants!...

Encare 'm recorda que llavors vá ferse de moda alló de «¡Ay, yo me muero de amor—por los ojos de esta castañera» que ho cantava un franxute que ho afinava

bastant: lo teatro de Talia que hi portava a la dona quan encar podiam gastar, que llavors era majordom de la fabrica y are últimament lo jardí del General y la Font del Canari.

Ja no son una sombra de lo qu' eran la Salalia y Vista alegre; tot está cambiat. Are 's pot sortir a tot' hora del casco de la ciutat sense tenir que corre, perque no 's tancan 'ls portals que ja han desaparegut com los glacis y las murallas.

Adéu siau, llochs que foreu mon esbarjo. Los barcelonins d' are, la gent de las reformas comensarán per olvidarvos y hasta alguns ignorarán que haguéu existit; pero jo no 'ns olvidaré mentres visca y me 'n aniré a perdrem ab vosaltres en la memoria dels barcelonins futurs, que ignorarán que haja existit lo senyor Tano, un desconegut admirador de las bellas de la antiga Barcelona.

MISTER JOHNSON.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Decididament en Zamacois es un actor de primera. A Espanya no n' hi ha cap més y al extranger no se 'n trobarian gaires.

La primera qualitat de 'n Zamacois es que fá riure per si mateix. Aborreix las payassadas y 'ls accessoris xavacans, los barrets ridiculs, los pantalons exagerats y altres medis per l' istil que venen a ser las únicas gracias de molts graciosos que corren pels nostres teatros.

Zamacois se forja un tipo, deu tipos, cent tipos y 'ls caracterisa de una manera tant acabada, que fins arriba a ferse molt difícil reconeixen en tots ells a un mateix home. La cara, 'ls modals, la véu y una assombrosa abundancia de detalls tots justos y ben trobats, acreditan son admirable esprit de observació.

Zamacois ha passat rapidament per Barcelona deixant simpatias que ja no s' esborraran may més. Es un d' aquells actors que com més se veuhen més agradan. Per aixó, sens dupte, en las pessas en qu' ell hi prenía part sempre 's veyen més gent en lo teatro qu' en las demés; y no es estrany que 'l dilluns l' elegant *Teatro Ribas* estigués ple a curull ab motiu del despido de tant escelent artista.

En lo *Teatro de Novetats* la present senmana ha sigut senmana de beneficis: després dels de la senyoreta Rodriguez y de 'n Russell, hem tingut los de 'n Romea y 'l de la Sra. Martínez haventse estrenat un apropósit bilingüe titolat *Lo diari ho porta*. Obra purament de circumstancias, la critica literaria no pot ser exigent ab ella: t' existes y acudits de bona lley, trossos que revelan notable ingeni y proporciona cada nit un triufo a la senyoreta Guerra, la qual se recorda bé de la seva terra qu' es la nostra, ab lo qual no hi ha que dir si uneix novas simpatias a las moltissimas que ja t' conquistadas del nostre públich.

La companyia que treballa en lo *Bon Retiro* s' esmera en complaure al públich, representant obras per tots los gustos, serias y cómicas, catalanas y castellanas. L' entrada es barata y 'ls assientos baratissims en aquell teatro hi passa la fresca y ab fresca y baratura y sarsuelas ben variadas s' hi passa bé l' estona.

Al *Tivoli* s' han donat vint y tantas representacions de *Parthénope* y 'l públich no mimva. Cada nit es més admirat lo luxo de aquest espectacle.

Per lo que toca al *Espanyol* mentres están ensejant la sarsuela *Juanita* ab la qual veurém si 'ns esborran lo recort de la Franceschini, han reproduhit *Fatinitza*, que es sens cap classe de dupte una de las produccions més afinadas de totas quantas executa la companyia Cereceda.

En lo *Circo Ecuestre*, sens perjudici del capitá Rosell que torna a fer aquells *blancos* assombrosos per l' audacia, bon pols y bon ull que revelan per part del tirador, han debutat los artistas Elena y Arturo, molt aplaudits en los exercicis en lo doble trapecio y Miss Frieda, que passa p' el fil-ferro ab més seguritat que un parte telegráfic. Lo *Circo* sempre tant animat y concorregut.

Y are, per acabar, dos paraulas sobre l' última corrida de toros.

Deixant apart lo primer, qu' era un toro de rems—sustitut de un altre que s' havia mort, no sé si del cólera ó de qué—los quatre Carrquiris restants van donar joch, prestantse a totas las sorts. Pero 'l toro verdader toro sigué 'l sisé: un héroe dintre la pell de un toro. Brau é incansable, estich segur que si no arriban a tocar a banderillas, a horas d' are encare pendria picas. Vá despatxar en un santiamen mitxa dotsena de arengadas.

Lo toro de gracia es facil que no 'n fés gaire al Hostion, que al saltar la barrera se 'l vá veure a sobre ab tots los seus kilógramos corresponents.

Frasuelo vá treballar com ell sol sab ferho. La brega curta y aprofitada: las estocadas estupendas. Vá cobrar tres orellas; y la veritat siga dita, las mereixia totas sis.

Lo públich que comensá la corrida arrancant los banchs y tirantlos a la plassa, sorti de la plassa molt content.

Ja ho diuhen los castellans: «No hay mal que por bien no venga».

N. N. N.

LAS TRES POESIAS.

POESIA LLEGIDA EN LO CENTRE FAMILIAR D' «AMIGHS TINTORERS» LA NIT DEL 6 DE JULIOL.

Un amich que jo tenia molt tranquil y espavilat cada vespre en 'vent sopat llegia una poesia.

Un vespre que a taula estava ab tres amichs aprop seu va llegir en alta véu per veure si 'ls agradava una poesia molt bona versificada com cal, escrita ab bastanta sal pero una mica grassona.

Deis tres dos d' axialabrats y de primera volada van di:—Está molt bé, m' agrada t' uns acudits molt salats.

L' altre vell, de mal humor, va respondre secament:

—Aixó está molt malament lo sentirho causa horror: aixó ataca la moral, casi bé no pot aná, llegeixne un' altra demá pero que siga com cal.—

L' endemá atenent sa súplica y per fugir de la critica va llegirne una politica favorable a la República.

Dos monárquichs de gran fé van dir que estava molt mal, l' altre qu' era federal va dir qu' estava molt bé.

L' amich meu en tals moments no sabia que llegir per arriba a conseguir tenirlos tots tres contents.

Va agafá una poesia de elogis molt generals qu' en los últims Jochs Florals lo primer premi tenia.

Buscá als tres, y sembla un cástich aixis qu' era a mitj llegir tots tres se van adormir després d' escoltar de fástich.

Pregunta perque dormian y van respondre tots tres:

—La poesia no val res.—

Y era que no l' entenian.

Al veure aquell mal papé lo qui llegia esclamá:

—Cap poesia 's trobará que per tots estiga bé.

Ara parlant francament los hi pregunto a vostés:

¿Si ell no 'n va acontentat tres com jo 'n puch contentar cent?

Jo 'm formaré la ilusió que ma poesia está bé

y 'l que escolta si a ma ve será de un' altra opinió.

Ja no tinch gens de esperansa de tení aprobació entera,

l' un me dirá qu' es molt fera l' altre 'm dirá qu' es molt mansa.

Lo d' aquí 'm dirá:—No passa.—

lo d' allá 'm dirá qu' es agra, aquest me dirá que 's magra y l' altre 'm dirá qu' es grassa.

Y aixis sucessivament encara que m' escarrassi,

per més que fassi 'l que fassi may tindré a tothom content.

Jo ja m' aconsolara,

ja que res més puch lograr que al menos pogués deixar contenta a la majoria.

Si entre mitj algú quedés que no estés content del tot fillets meus... qui fa 'l que pot ja no está obligat a més.

Al acabá una poesia sempre pararé atenció en si aplaudeixen ó no,

aixó 'm servirá de guia.

Vostés fassin lo seu fet siguin ab tot imparcials,

si hi ha aplausos generals jo quedaré satisfet.

Q. Roig.

ESQUELLOTS.

L' arcalde de La Garriga ha prohibit los balls que havian de celebrarse per la festa major, per por del cólera.

Vostés preguntarán:—¿Pero qué t' que veure 'l cólera ab la ballaruga?

L' arcalde respón que en aquests temps convè evitar lo roce entre 'ls joves y las nenas.

Que 'm perdoni l' arcalde de La Garriga: aixó podria remediarse ab un bando que digués:—Se permet ballar sempre que 'ls balladors y las balladoras no 's freguin.

L' altre dia en l' estació de Fransa vá haverhi un gran escándol.

Arribavan ab lo tren dugas germanas, solteras totas dugas, l' una molt magre y l' altre bastant grassona; y 'ls burots del resguardo, ab l' excusa de que duya alguna cosa amagada entre la pell y l' vestit, ván empenyarse en registrarla.

¿Qué tal? ¿Qué me 'n diuben? ¿Eh, quina ganga? Ab facultats per escorcollar á totas las donas grassas que ván pèls carrers de Barcelona, no 's dich jo que hi hagués burots que servissen l' empleo de franch, jo crech que fins se 'n trobarian que donarian alguna cosa per serho.

—Lo cólera, deya un homeópata, ab res se pot combatre millor que ab la homeopatia.

¿Qu' es lo cólera sinó 'l microbi? ¿Y qu' es lo microbi sinó un sér eminentment petit?

Desenganyinse, á petit mal, petit remey: contra 'l microbi 'ls globulillos.

El Correo Catalan proposa celebrar ab missas de desagravis l' aniversari de la crema dels convents, verificada en 1835.

El Correo Catalan mereix que tots los liberals li dongan las gracias. Aixis los frares que han tornat á Espanya passarán un mal dia, recordant aquella fetxa memorable.

Un metje ab aixó del cólera ha trobat un medi de contentar á tothom.

Si un home fort y robust tèn pòr de agafá 'l cólera, li diu:

—No temi: ¡vosté ray! Lo cólera no ataca sinó á las naturalesas débils.

Si 'l que 's queixa es un home débil, li diu:

—No tingui cuidado: 'l cólera unicament s' apodera de las naturalesas robustas.

Un metje així está destinat á fer una gran fortuna.

Y á propòsit dels metjes: tractantse del cólera no n' hi ha dos qu' estigan conformes.

L' un diu que las sals de coure son un gran desinfectant; l' altre sostè que no hi ha res més inofensiu que las sals de coure.

Aquest recomana que 's reguin los carrers; aquell que no 's fassi humitat.

Qui s' enamora de un preservatiu, qui s' en burla.

Un pobre home que tèn molta pòr, davant de tantas opinions, no sab per quin cantó girarse. La seva dona al véurel tant apurat, l' hi diu:

—Jo al tèn lloch ¿may dirias qué faria, Mariano?

—¿Qué farias?

—Ho aniria á consultar ab un advocat.

Vostés dirán que 'l servey de correus es molt car. Res més inexacte.

Figurinse que 'l dia 27 de mars vá sortir una carta de Alicante per Sabadell, ahont no vá arribarhi fins al cap de tres mesos.

La carta en qüestió vá estar tres mesos passejantse, de manera que fins vá anar y venir de Filipinas.

Ja veuhem si es car lo corréu; per 15 céntims de peseta, un viatge de ida y vuelta á Filipinas.

L' arcalde nou ha manat que s' analisin totas las aigüas que surteixen á Barcelona.

—No hi tinch cap inconvenient, deya un aficionat al mam. Pero no seria millor que are que hi son analisesin lo vi? Cuidado que 'l vi es un remey molt indicat per matá 'l microbi.

La senyora de un vehi del carrer de Provenza, no calla en tot lo dia, dihent al seu marit:

—Hauriam de ananse'n á fora... Mira, tothom se 'n vá... Jo tinch molta pòr al cólera.

—Está bè, anirém á fora.

—Ay que t' estimo!

—Precisament á la casa del davant hi ha un pis per llogar.

—¿Qué vols dir?

—Que llogantlo, sortirén de Barcelona y 'ns ficarém á Gracia. ¿Estás contenta?

En una tertulia. Una senyoreta que séu al piano, pregunta:

—¿Volen que toqui la Marsellesa?

Y l' amo de la casa respon:

—Aixó segons y conforme ¿ja l' ha fumigada?

Una frasse de un regidor dimitent:

—Jo hi dimitit perque primer que 'l meu càrrech es la salut de la mèva mamá.

¡Ay mamá quins concejals!

Un altre deya:

—No 'm sab gens de grèu haver dimitit. ¡Are ray que ja ha passat la vuitada de Corpus!

Lo francès aquell que vá estrenar l' hospital del Dipòsit del Parque, lo mateix dia que vá sortir, ván recullirli al mitj del carrer borrarxo com una sopa.

Un periódich diu que deya,

—¡Mi querer ébie colerique toujours!

¡Ja ho crech, borrago!

Per aquest francès lo cólera del Ganges, seria l' cólera de las Gangas!

L' arcalde de Tolon vá ser un dels primers indivíduos de aquella ciutat que ván agafar lo cólera.

Si 'ls de Tolon perden l' arcalde, aquí 'ls ne podém proporcionar que son invulnerables á l' epidemia.

Tenim un Sr. Faura que tèn un preservatiu segur.

Dimitir lo càrrech y tocar pipa.

Veritat es que l' arcalde de Tolon es un republicá, y que com á tal se sacrifica per la cosa pública.

Mentres que l' arcalde de Barcelona era un conservador, y que com á tal, lo primer que ha tractat de fer ha sigut conservar la pell.

Ja se sab: en aquest mon, no tothom pensa de la mateixa manera.

Un metje publicava en alguns periódichs l' anunci de un remey contra las enfermetats de la vista, encabessat ab las següents paraulas, posadas en tipos molt visibles:

LEED CIEGOS Y OS CONVENCEREIS.

QUÈNTOS.

Los advocats no acaban may la palica y tenen sempre rahons per tot.

Figurinse que á un pagés, á causa de haverse construït una carretera, l' hi ván fer malbé un parell de dotzenas de presseguers pèls quals demanava una indemnisió molt considerable.

L' advocat que impugnava la demanda, deya:

—¿Cóm s' atreueix á demanar una indemnisió tant enorme per dos dotzenas de presseguers que no pujavan dos pams de terra... uns presseguers que, segons tinch entes, encare no tenian un any!...

—Alto, digué 'l pagés: jo puch probar que 'ls presseguers tenian cinch anys.

—Pitjor que pitjor: ¡si tenian cinch anys y no pujavan dos pams de terra, figurinse quins presseguers podian ser!...

Un senyor visita á un seu company, y després de una conversa molt afectuosa, li diu:

—Bueno, are, presentam á la senyora.

—Es morta.

—¡Ah! sent aixís no insisteixo.

Un advocat vell, que no tenia més familia que un nebot, lo qu l devia heredarlo, arribava de l' Audiencia ahont havia fet un discurs de defensa brillantissim.

—Antonet, tota la sala m' ha felicitat, deya 'l bon vell ple d' entusiasme. Avuy lo tèn tio s' ha cubert de gloria.

Y 'l nebot que ha d' heredarlo, exclamá:

—¡Donchs digui que ja pot morirsel!...

A un músich lo dependent del sastre li presenta 'l compte.

Lo parroquiá pregunta:

—¿Qué 'm porta aquí?

—La nota.

Aquell se la mira, y diu:

—Digui al seu amo que en aquesta nota hi falta un bemol.

—Un bemol?... Ay, ay ¿y perquè?

—Per baixarla una mica.

Lo net Pepito abraçava al seu pare, que li deya ab véu conmoguda:

—M' estimas molt fill mèu?

—Si, que t' estimo.... perque ets un papá molt obedient.

En un restaurant:

A un senyor que acaba de consumir una botella de Borgonya, vá interpelarlo l' amo del establiment, preguntantli:

—¿Qué tal? ¿Qué li ha semblat aquest vi? Es magnífich ¿veritat?

—Ja ho crech!.. Al recordarlo se 'm fá aygua á la boca.

TRENCA-CAPS. XARADAS.

I. Hu-dos es un dels carrers de dintre de Barcelona que crech que no hi ha persona que no sáiga ahont es. La tres es lletra (y no estranya) de la quatre 'l mateix dich, vaja, lector, pensa un xich que 'l tot es ciutat d' Espanya. JOANET MARQUETA DE REUS.

II. Tothom treballa dos hu, y quant falta lo primera, se fá qualsevol total, qui de una ó altra manera. FREIXETA PETIT.

MUDANSA. —Joan no tens tot ni total y aixó que ja tens vint anys. —Sempre 'm veniu ab reganys ¿que 'n teniu tot, vos Eudal? NAS DE PUNTA INGLESA.

ANAGRAMA. Una noya n' he trobat que total m' han dit se diu y al poble de Total viu: crech que ja ho has asertat. MARTÍ ROCA Y R.

TRENCA-CLOSCAS. R. PIDAL, SI NO VÉU RE DINTRE LA... Formar ab aquestas lletas lo titol de una revista castellana. J. P. DE VIDRERAS.

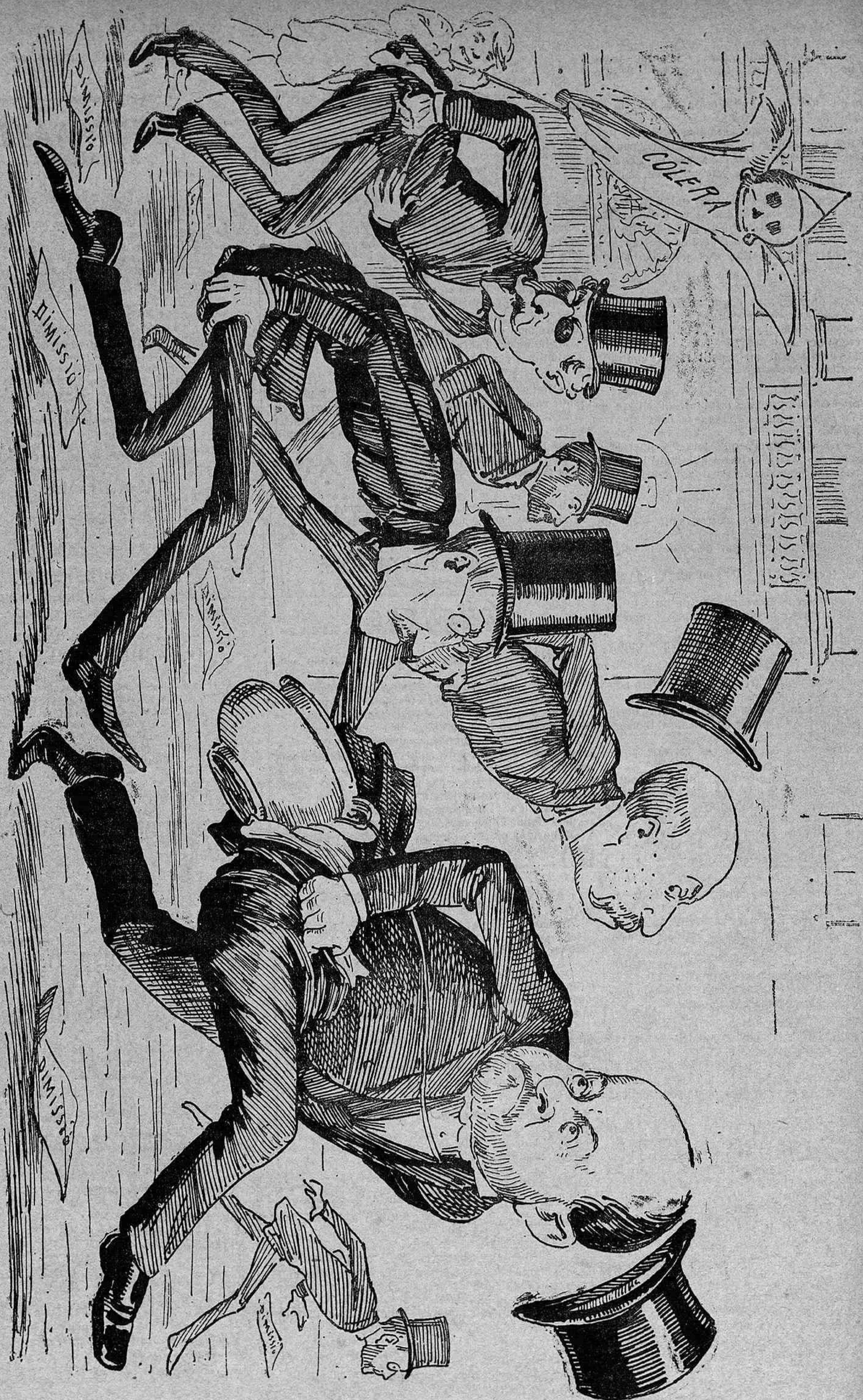
LOGOGRIFO NUMÉRICH. 3.—Una consonant. 1 4.—Nota musical. 5 4 1.—Riu de Catalunya. 5 2 4 6.—Poble de Lleydá. 3 4 1 2 3.—" " " " 1 2 3 4 5 6.—Nom de dona. 6 1 1 2 3.—Comestible 1 6 5 6.—Animal. 5 1 2.—Fenómeno natural. 2 3.—Animal. 4.—Una vocal. R. RUMÍ.

QUADRAT NUMÉRICH. Omplir los pichs ab números que sumats vertical y horisontalment dongan un total de 20. PERET DE REUS.

GEROGLIFICH. LO F CrOaLnEsRaA fa 1884 AAAAA UN FILL DE LA VIUDA.

SOLUCIONS. A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO. 1. XARADA 1.ª.—Ca fe te ra. 2. ID. 2.ª.—Pro-vi-sió. 3. SINONIMIA.—Sol. 4. ANAGRAMA.—Carrot-Cartró. 5. ROMBO.— M M A R M A R I A M A R I A N A R I A L L A A N A A 6. LOGOGRIFO-NUMERIC.—Corpus. 7. CONVERSA.—Berga. 8. GEROGLIFICH.—Un pes pesa.

LOS VALIENTES DEL COMUN.

Dels que fugen alguns se 'n escapen.